

# Honderd jaar gevangen



# Honderd jaar gevangen

M.K. Peta

Schrijver: M.K. Peta  
Coverontwerp: Ineke Heijster  
ISBN: 97 894 021 624 31  
© M.K. Peta (Margreet Keijzer)

## Terugblik

Hoewel dit verhaal op zichzelf staat komen er karakters in voor die al eerder een avontuur hebben beleefd in een van de vorige boeken in deze heksenserie. Graag stel ik ze aan je voor.

De drie **Witte Wieven**, zussen van elkaar. Ze zijn oud, heel oud. Hun lange gezichten hebben een scherpe kin en een kromme neus. De oudste speelt de baas, haar naam is **Twyn**. Oh, en ze is overbezorgd. De middelste zus, en de rustigste, is **Dyne**. **Myrthe**, de jongste, is de nieuwsgierige van de drie. Je begrijp wel dat Witte Wieven niet gezien willen en zelfs mogen worden. Zij leven onder de grond in een mooi woonhol. Met hun heksachtige achtergrond doen ze eigenlijk weinig meer. Ze kunnen zich ijl maken, een soort van onzichtbaarheid. Op die manier kunnen ze, als ze bijvoorbeeld boven de grond voedsel willen verzamelen, zich snel onzichtbaar maken voor de mensen. Witte Wieven mogen ook niet over de drempel van een woning komen. Ze weten niet of dat ook geldt voor vervoermiddelen of schuren. Daarom gaan ze voor de zekerheid alleen maar in open schuren en bovenop een voertuig, niet erin.

**Djim** Beukemer (20). We maken kennis met hem in boek 1 van de heksenserie: “Vermist in Zwiep”

Dit speelt zich af in 1990. Djim is de pestkop van elf jaar die samen met zijn vriendje de Witte Wieven wil ontmaskeren. Hij wordt ontvoerd door de Witte Wieven en dan ontdekken de heksen uit de buurt dat deze jongen voorbestemd is om tovenaars te worden.

**Georgie McDowell** (19). Met haar maken we kennis in boek 2 van de heksenserie: “**Agnes McDowell**”

Dit speelt zich af in 1994. Georgie is het veertienjarige nichtje van **Agnes McDowell**, een vrouw uit Schotland die maar één droom heeft: heks worden.

Agnes moet tijdens een reis testen en proeven doen om te laten zien dat ze geschikt is om heks te worden. Ze krijgt toestemming van **Ann Wilson** om haar nichtje mee te nemen op deze reis. Ann is de hoofdheks van een Schotse heksenkring, ze doet zich vaak voor als bibliothecaresse. Ann weet dan al dat niet Agnes voorbestemd is om heks te worden, maar juist haar nichtje Georgie.

**Timothy Eldrich** is een elf uit Midden Engeland. Hij is nog een kind, komt niet hoger dan je knie. Hij is voor mensen niet te horen en te zien. Alleen mensen die van de meidoorndrank hebben gedronken kunnen de elfen zien en horen. De altijd hongerige Timothy, die in boek 2 straf krijgt voor het stelen van voedsel, wordt in 1994 verbannen naar Nederland. Daar zal hij bij de Witte Wieven tien jaar heropgevoed worden.

Timothy beleeft zijn eigen avontuur in boek 3 van de heksenserie: “**Timothy’s Opdracht**”

Het is 1998 als hij de kinderen uit boek 1 en 2 samen moet brengen. Djim is dan intussen volwassen en Georgie bijna achttien. Tijd voor hun studie om tovenaar/heks te worden. Als die opdracht is gelukt vragen de Wieven hem om een reis te organiseren naar Schotland waar Djim en Georgie hun opleiding beginnen. De Wieven hebben zoveel gehoord over dat land dat ze nieuwsgierig zijn. Dat het echt zou lukken om in 1999 naar Schotland te gaan hadden ze nooit gedacht.

En nu... Nu moeten ze weer terug naar huis, naar Nederland, naar de  
Achterhoek.

Maak (hernieuwd) kennis met onze vrienden.

M. K. Peta



## Het is 1999 en de boom is 100 jaar oud

Zijn houten jas knelt. Zijn bast is verweerd. Er groeit geen blad meer aan zijn takken. Het blad had hem in de zomer steeds van schaduw voorzien en's winters had het zijn voeten warm gehouden. Maar goed, lang zal hij deze houten jas niet meer dragen. Dit jaar is het honderd jaar geleden dat hij veranderde in deze boom. Deze boom die sindsdien ook zijn gevangenis is. Honderd jaar! Eén kans heeft hij, slechts één kans om zich van deze houten jas te ontdoen en dat moment is aangebroken. Als alles loopt zoals hij heeft uitgedacht kan het niet fout gaan. Over niet al te lange tijd zal hij weer leven, weer zijn wie hij was. Tovenaar Horatiaan! En niet meer de Tovenaarsboom zoals hij nu wordt genoemd. Zijn naam zal weer gefluisterd worden, met ontzag worden uitgesproken. ***De beruchte tovenaar Horatiaan komt terug mensen, en daar kan niemand iets aan veranderen!***

## Hoofdstuk 1: Terug naar huis

### Schotland

“Dat gaat niet goed komen! Ik heb er helemaal geen vertrouwen in! Heb je nu alles ingepakt?” Twyn moppert. Ze is zenuwachtig. “Je weet dat Timothy hier blijft en niet meer voor ons eten kan zorgen!”

Twyn is bang. Nog nooit eerder was zij met haar zusjes van huis weg. In een gekke bui hadden ze een paar maanden terug de elf Timothy een reisopdracht gegeven. Bijna onmogelijk, want Twyn en haar zusjes zijn Witte Wieven.

*Ik had nooit gedacht dat het hem zou lukken om een vakantiereis te organiseren. Als ik dat wel gedacht had, had ik nooit toegestemd in de opdracht die Dyne en Myrthe hadden bedacht.*

*Het leek zo onschuldig, hij moest toch naar Schotland en ons leek het wel leuk om mee te gaan.*

De elf hoorde niet langer bij hen onder de grond. In Schotland kan hij Georgie en Djim, helpen bij hun opleiding.

*Oké, Timothy heeft ons op de heenreis uitgelegd hoe we de borden op de perrons moeten lezen om onze trein te kunnen vinden. Zullen we het nog wel weten?* Twyn ziet de reis naar Nederland met angst en beven tegemoet.

Dyne, haar jongere zus, zegt maar niets terug. Natuurlijk heeft ze alles ingepakt en hun jongste zus Myrthe heeft echt genoeg eten meegekregen vanuit de keuken.

*Ik snap het wel. Twyn ziet de reis niet zitten. Op de heenreis hadden we het geluk dat Timothy precies wist hoe we moesten reizen. Nu moeten we het zelf doen.* Dyne heeft er wel vertrouwen in. *Als Twyn nu maar eens stopte met klagen.*

*Timothy!* Dyne kijkt naar het oude gebouw waar Timothy zich al helemaal thuis voelt. De plek waar hij dichterbij zijn familie is. *Het is goed dat hij hier blijft. Dat is beter, zo tussen de jongelui. Ik zal hem missen, want vijf jaar voor hem zorgen is best lang. Als we weer thuis zijn zal de oude sleur wel weer snel terugkomen.* Toch komt er een glimlach om haar lippen. *Wat hebben we veel met hem beleefd! Soms liep het moeilijk maar we hebben ook veel plezier gehad.*

Timothy staat naast Georgie en Djim. Ze zien Myrthe binnen komen lopen in de schuur waar de Wieven een week gelogeed hebben.

“Het is wel gek hè?” zegt hij zacht. “Ik ben blij dat ik hier in Schotland ben, maar het voelt ook vreemd dat ik straks niet meer bij hen in Nederland zal zijn.”

“Dat geloof ik best,” zegt Georgie. Ze kijkt naar de elf die tot haar knie reikt. Ze denkt terug aan het hol, het was er heel huiselijk. “Het was ook best wel goed bij hen in het hol onder de berg,” zegt ze dan.

Djim kijkt Georgie aan. “Als wij niet alle drie bij die Witte Wieven waren terechtgekomen, hadden we hier nu niet gestaan.”

“Waarom heten ze eigenlijk Witte Wieven?” vraagt Georgie aan Djim. “Ze hebben grijze kleren aan en ze verven hun haren rood. Wat is er zo wit aan?”

“Ga jij maar eens je hele leven onder de grond wonen, dan word je ook vanzelf wit,” zegt Timothy.

“Welnee,” zegt Djim. “Zo zit het niet. Ze heten Witte Wieven omdat ze zich ijl kunnen maken en dan lijkt het net of er witte mistflarden rondzweven. Dat is de reden dat de mensen over “Witte” Wieven spraken.”

“Oh ja. Dat ijl maken is echt iets wat alleen Wieven kunnen. Dat zullen wij als heks en tovenaars in opleiding nog maar moeten zien te presteren!” zegt Georgie.

Dan bedenkt ze zich opeens iets. “Djim, zijn alle beloofde drankjes aan hen meegegeven?”

De Nederlandse Djim is uitverkoren om een groot tovenaars te worden. Hij krijgt samen met Georgie een heksenopleiding in Schotland. Hier in dit prachtige, oude landhuis, waar bejaarde heksen een goede oude

dag vinden. Een plek waar zij tijdens hun opleiding in alle rust kunnen experimenteren. Voor de buitenwereld en hun familie studeert Djim hier voor kok en Georgie als verzorgende.

Djim geeft antwoord op de vraag van Georgie. "Ja, ik heb ze met hulp gemaakt, maar ik mag alleen kleine porties meegeven. Genoeg om thuis te komen. Ze hebben er verder ook niets aan en de bond staat het niet toe om drankjes uit te delen."

"Ik heb toen niets aan de bond hoeven te vragen," zegt Timothy opgelucht.

Georgie knikt. "Gelukkig maar dat tante Agnes die drankjes nog bij zich had."

Georgie kijkt naar Timothy. *Het is al weer vijf jaar geleden dat hij verbannen werd en tante Agnes en ik hem naar de Wieven brachten. Hij heeft het niet gek gedaan als hij de laatste vijf jaar hier mag doorbrengen. Wel zo gezellig voor hem, en dichterbij zijn familie.*

Dan denkt ze terug aan de komst van de elf, samen met de Wieven. *Wie had dat gedacht! Het was voor iedereen een complete verrassing. Timothy werd verwacht, maar die extra gasten? Onvoorstelbaar dat die aan het reizen waren gegaan.*

"Tante Agnes," zegt ze dromerig. "Ze zou graag willen weten dat de Wieven zo'n avontuur beleven dankzij haar." Ze denkt aan de punthoed waarin Agnes voortleeft. "Ik zal het haar binnenkort vertellen."

"Ja, tante Agnes." Timothy denkt aan de "houten Agnes" in Nederland. De levende Agnes was in hout veranderd na een ongeluk. In één van de naden in het hout had hij de drankjes ontdekt die ze in glazen

flesjes in haar roszak had. Die waren niet in hout veranderd en het was hun reisticket geworden.

Timothy denkt terug aan de heenreis met de Wieven. “Het was een machtig mooie reis. Denken jullie dat de terugreis goed gaat komen met die drie?”

“Vast wel,” zegt Djim. “We hebben het helemaal voor hen uitgestippeld. Het enige knelpunt is de angst van Twyn.”

“Dat kun je wel zeggen,” glimlacht Georgie. “Die is alleen maar bang en bezorgd. Als die niet alles onder controle kan hebben, is ze helemaal van slag. Ze voelt zich verantwoordelijk voor haar zusjes.”

Djim legt zijn arm om de schouder van Georgie. “Maar, om toch nog een back-up plan te hebben, heb ik een van de heksen in Zutphen ingelicht en gevraagd om morgenavond eens te kijken of alles goed is. Kom, we gaan ze naar het station brengen!”

## **Afscheid**

Iedereen die nog afscheid wil nemen komt naar het grasveld waar de pick-uptruck al klaar staat voor vertrek. Omdat niemand weet of ze in een auto mogen zitten, is besloten om de Wieven in de open laadbak naar het station te brengen.

Twyn loopt te mopperen. Ze controleert nog een keer of haar kleding goed zit en vraagt weer of alles nu is ingepakt. “En de reisgegevens?”

Dyne verzekert haar dat ze die in haar binnenzak heeft opgeborgen. Ze wordt moe van haar oudste zus die alleen maar beren op de weg ziet.

Myrthe is handen aan het schudden en af en toe drukt ze iemand stevig tegen zich aan.

“Ik heb het zo naar mijn zin gehad, dank jullie wel. Maar ik ben blij als ik straks weer gewoon Nederlands kan praten. Mijn tong struikelt over al die klanken van het Engels.”

Ann Wilson, het hoofd van de heksenkring in Schotland, schudt haar hand. “Myrthe, pas je een beetje op je oudste zus? Ze heeft het moeilijk, ze is niet zo avontuurlijk aangelegd als jij en Dyne.”

Myrthe knikt en kijkt bezorgd naar Twyn die nu toch handen gaat schudden.

“Het gaat goed komen, Ann. Bedankt voor wat je allemaal voor ons hebt gedaan. Wat een vakantie was dit. Om nooit meer te vergeten.”

Djim kijkt weer op de klok. “We moeten gaan. Doen jullie je rugzak om, dan krijgen jullie de flesjes met druppels en kun je beginnen met jezelf onzichtbaar te maken voor de eerste acht uur.”

Als ze bepakt en bezakt in de laadbak zitten, overhandigt hij hen elk hun drie miniflesjes toverdrank: ‘Onzichtbaar’, ‘Onderwaterademen’ en ‘Verandering’.

“Met het eerste kunnen jullie een aantal uur onzichtbaar zijn, de tweede zorgt er voor dat je in geval van een ongeluk op zee toch nog kunnen blijven ademen en de derde stelt je in staat om je desnoods in een konijn te veranderen.”

Djim ziet het gezicht van Twyn weer bezorgd kijken. “Dat hebben jullie niet nodig, maar Dyne wilde dat zo graag meenemen dat we besloten hebben om een klein beetje mee te geven.”

Twyn schudt haar hoofd eens, Dyne en Myrthe stoten elkaar aan met een glimlach om hun mond. Georgie geniet er van.

De dames nemen hun druppels in en hun lichamen vervagen. Ze kunnen elkaar zien maar voor de anderen, behalve de elf, zijn ze nu onzichtbaar.

Djim neemt plaats achter het stuur. Naast hem zit Georgie met Timothy op schoot. Als de auto weggrijdt worden de Wieven uitgezwaaid door alle vrienden die ze hier gemaakt hebben. Ze zwaaien terug, niemand die het ziet.

Bij het station opent Djim de achterklep van de pick-uptruck en de drie Wieven schuiven er uit. Het is rustig bij het kleine station. Als ze zacht praten, zal niemand iets merken.

Timothy is sowieso door mensen niet te zien of te horen. Hij heeft dan ook het hoogste woord. "Kijk, op dit perron moeten jullie zijn. De trein komt al over tien minuten."

"Passen jullie goed op elkaar en op Timothy?" vraagt Myrthe die een zwak voor het drietal heeft.

"Myrthe, let op, de trein komt zo!" Twyn staart naar de rails en spitst haar oren om de trein maar zo snel mogelijk op te merken.

"Jongens, hartelijk dank voor jullie gastvrijheid, en als je ooit weer in de buurt van ons hol komt, jullie zijn welkom!" Dyne drukt de kleine elf even tegen zich aan. "Ga jij je een beetje gedragen?"

"Een beetje!" antwoordt de elf die snel weer probeert los te komen.

"Een beetje boel, jongeman! We hebben je manieren geleerd en die ga je in de praktijk brengen!" klinkt de bitse stem van Twyn terwijl ze naar het spoor blijft staren.

Georgie en Djim voelen dat ze een afscheidszoen krijgen van Dyne en Myrthe.

“Goede reis samen,” zegt Georgie en dan rolt de trein het station binnen.

Timothy doet verslag als de vrouwen op de trein klimmen, bovenop plaats nemen en dat Dyne en Mythe zwaaien. Twyn kijkt alleen maar bang, vertelt hij.

“Dit is toch wel de juiste trein, kwajongen!” roept Twyn nog.

“Ja-ha, ga nou maar gewoon mee met Myrthe en Dyne.”

Het fluitsignaal klinkt en de trein vertrekt. Georgie en Djim zwaaien. Timothy rent nog een paar meter met de trein mee.

“Ik ben benieuwd!” verzucht hij als hij weer bij zijn vrienden staat.

“Geloof je niet dat het goed gaat?” vraagt Georgie ongerust nu Timothy zo zucht.

“We gaan er van uit dat het goed gaat, en morgenavond bel ik met de heks om te horen of ze zijn aangekomen.” Djim klinkt niet echt overtuigend.

Met een knoop in hun maag gaan ze terug naar het rusthuis. Drie wereldvreemde vrouwen op een spannende reis, als dat maar goed gaat zonder begeleiding!

## **Overstappen**

Terwijl ze bovenop de trein door het Schotse landschap rijden, hebben de Wieven tijd om de volgende etappe te bespreken.

“We moeten ook maar weer bovenop de bus rijden,” stelt Twyn voor.

“Al vind ik het maar niets, die bus is veel moeilijker te berijden. De bochten op straat zijn een stuk scherper dan die van spoorrails.”

“Bukken!” roept Dyne, die met het gezicht in de rijrichting reist.

Ze naderen de zoveelste doorgang waar een trein maar net onderdoor past. Dyne waarschuwt op tijd. Ze weet dat het even duurt voor Twyn languit achterover ligt. Met haar rugzak om is dat een heel gedoe. Myrthe vindt het rijden bovenop de trein heerlijk. Ze geniet van de wind door de haren en de prachtige omgeving. Ze kijkt verrukt naar de kastelen die ze ziet, de rivieren die ze passeren.

Twyn geniet op haar eigen manier. Niet te veel, af en toe een beetje mopperig. Maar wat een belevenis! Dan kijkt ze bezorgd naar de donkere wolken die zich samenvakken. Het regent vaak in Schotland en ze hoopt maar dat ze nu geen bui over zich heen krijgen.

“Dat wordt levensgevaarlijk!” roept ze opeens.

“Wat wordt levensgevaarlijk?” vraagt Myrthe.

“Als alles drijfnat wordt! Dan kunnen we ons niet meer goed vasthouden. En we zullen doodziek worden!”

Dyne draait met haar ogen, wat haalt Twyn zich toch weer in haar hoofd. “Doodziek?”

“Ja, we hebben geen jas aan. We worden door en door nat. Een kou is zo gevat. En wanneer kunnen we ons weer drogen? Hoe komen we van zo’n spekgladde trein naar beneden zonder te vallen? En als wij onzichtbaar zijn, dan is een nat spoor achterlaten niet zo best.”

“Ben je klaar, Twyn?” vraagt Dyne.

“Maar het is toch zo?” moppert Twyn nog na.

“Ja, het is zo. Maar als alles drijfnat is, dan is het perron ook nat en zien ze ons spoor niet. Laten we ons niet druk maken zolang we nog geen regen hebben.” Dyne probeert rustig te blijven. “Bukken!”

“Twyn?” zegt Myrthe kalm. “Twyn, je had toch gevraagd of ik alles had ingepakt?”

“Myrthe, je gaat me toch niet vertellen dat we iets vergeten hebben?” schrikt Twyn en probeert weer overeind te komen.

“Nee, doe niet altijd zo negatief. Ik heb juist vooruitgedacht. Ik heb plastic regenjassen meegenomen, gekregen van een van de heksen.”

“Myrthe,” roept Dyne, “je bent een engel. Twyn, je probleem is al weer opgelost. Goed gedaan, zusje! Ik zie trouwens het station. We moeten er zo af. Vergeet je spullen niet.”

“Als we nou die bus maar kunnen vinden,” zucht Twyn.

“Twyn, ik wil je voorlopig niet meer horen. Nu maken we één keer in ons leven een reis, dus geniet er dan ook van. Met jouw gemopper maak je het ook niet leuk voor ons.” Myrthe is er klaar mee.

Twyn wil weer wat zeggen maar houdt haar woorden in. *Myrthe heeft gelijk. Ik kan er ook niets aan doen dat ik de hele tijd mopper. Dat komt alleen maar omdat ik me zoveel zorgen maak. Waren we maar vast weer in Nederland.*

Ze buigt haar hoofd en zegt dan. “Sorry, ik zal me inhouden.”

De bus staat al klaar op de plek die Ann hen had verteld. En er zit zowaar een ladder aan de achterzijde en iets van ijzeren stangen om je op het dak beter te kunnen vasthouden. Een bagagerek waar nu niets op ligt. Ze besluiten direct op de bus te klimmen, ook al duurt het nog een half uur voor hij vertrekt. Die bus zal niet zonder hen vertrekken! De donkere wolken nemen weer af en een uur laat staan ze droog voor de terminal van de ferry.

Als ze de terminal inlopen kijken Dyne en Myrthe om zich heen naar de drukte, ze genieten. Twyn houdt haar beide zusjes vast aan hun jurken. Ze wil hen niet uit het oog verliezen en ook niet hun pret